

faaet, netop er egnet til, som jeg sagde, at klare denne Sag for Befolkningen og at bortrydde Misforstaaelse. Jeg vilde for det første ønske, at Forslaget havde holdt sig alene til den Sag, som er Hovedsagen, nemlig den kirkelige Vielses Frigivelse, i Stedet for at Forslaget nu har medtaget to andre Spørgsmaal, som kun staa i en vis udvortes Forbindelse dermed, nemlig det Spørgsmaal, om vi skulle foretage en Revision af Ægtefælsbetingelserne, og det Spørgsmaal, om vi skulle gaa til Indførelse af tvungne Ægtepagter. Det er jo ganske vist, at undertiden kan en Snor blive stærkere ved at snos af tre Streng, men i dette Tilfælde er jeg bange for, at det saa langt fra vil styrke Sagen, at det snarere vil svække den, at disse tre meget forskellige Ting her ere blandede sammen, idet det jo er givet, at det ingenlunde ere de samme, der have Interesse for den ene af disse Sager som for de andre, og Diskussionen om Sagen vil paa ingen Maade kunne komme til at samle sig om Hovedsagen, men vil let blive spredt, saaledes at Diskussionen om de to krydsende Traade komme til at forstyrre selve Forhandlingen om den kirkelige Vielses Frigivelse. Jeg for min Del skal ikke indlade mig synderlig paa de to Sidespørgsmaal, der ere komne med, men et Par Bemærkninger maa jeg dog gøre derom. Hvad Ægtefælsbetingelserne angaar, skal jeg ikke komme nærmere ind paa dem. Der er adskilligt deri, som er mig meget utydeligt i Affattelsen, men der er kun et enkelt Punkt der, som jeg vil berøre, og det er Spørgsmaalet om Forloverinstitutionen. Jeg ser, at Forslagsstillerne have gjort den Forandring deri, at Kvinder lige saa vel som Mænd for Fremtiden skulle kunne være Forlovere, dertil har jeg intet at bemærke, men naar man overhovedet tager disse Spørgsmaal op til Revision, saa kunde jeg ganske vist have ønsket, at man havde set lidt nærmere paa hele Forloverinstitutionen og havde gjort nogle Forandringer i den af praktisk Art. Nu er Forholdet jo dette, at Forloverne skulle garantere ikke blot for den ene Part, men at de skulle garantere for begge Parter, der ville indgaa Ægtefæls. Det kan jo have været en meget naturlig Bestemmelse i gamle Dage, hvor Ægtefælsfor største Delen foregik inden for Sognets Grænser, hvor Forloverne kendte begge Parter og derfor ogsaa kunde give Vidnesbyrd for dem begge. Men saaledes som Udviklingen nu er gaaet, hvor det hører til Dagens Orden, at Folk blive vidne, som ere fra meget forskellige Dele af Landet, vide vi alle, at det i mange Tilfælde er omtrent umuligt for en Forlover at garantere for

begge Parter, fordi han kun kender den ene af Parterne, og jeg vil henstille, at man, hvis man overhovedet nu vil forandre noget her, saa ogsaa gør den Forandring, at Forloverattester for Fremtiden kun behøve at gælde for den ene Part, saa at de kunne komme til at betrygge noget mere, end de gøre nu. Men, som sagt, disse Ægtefælsbetingelser skal jeg i det hele taget lade ligge. Spørgsmaalet om de tvungne Ægtepagter forekommer mig derimod at være en mere tvivlsom Ting. Jeg er ganske enig i den Betragtning, at Lovgivningen angaaende Ægtefællers Myndighed inden for Ægtefælskunde trænge til Forandring. Jeg er enig med dem, der mene, at der var Grund til at træffe en anden Ordning, hvorved Hustruens Stilling blev en anden og bedre, end den nu er efter vor Lovgivning, og jeg er fremdeles enig i, at man bør gøre Udgangen til at oprette Ægtepagter saa let som mulig; den er allerede nu meget let for dem, der virkelig have noget Ønske i den Retning. Men det er jo noget højt andet end at gaa til en Lovbestemmelse om, at der i alle Tilfælde skal oprettes Ægtepagter. Det vilde jeg betragte som en meget betænkelig Bestemmelse. Det er en Bestemmelse, som jeg tror enten ikke vil gavne synderligt eller ogsaa endog vil komme til at virke meget uheldigt. Det er meget muligt, at det vilde gaa i de fleste Tilfælde, som det forekommer mig, at den ærede Indbringer forudsatte, at de fleste Folk vilde lade sig nøje med en Erklæring om, at det inden for deres Ægtefæls skulle blive ved Lovgivningens almindelige Bestemmelser, men saa var der heller ikke vundet noget synderligt ved den ny Bestemmelse. Det, der efter Forslagsstillernes Mening skulle vindes ved denne Bestemmelse, var, at de, der vilde indgaa Ægtefæls, i Forvejen skulle komme til at tænke alvorligt over, hvorledes deres gensidige Myndighed skulle ordnes inden for Ægtefæls med Hensyn til Formuen, med Hensyn til Myndigheden over Børnene o. s. fr. Men deri er jeg ikke enig, at det vilde være heldigt, om man fremkaldte en saadan almindelig Overvejelse mellem jævne Folk om disse Spørgsmaal. Naar man kender lidt til Livet, ved man jo, at der er ingen Ting, der kan sætte mere ondt Blod mellem Mennesker, end Strid om den gensidige Myndighed; ingen Ting kan forbitre et Forhold mere end netop dette. Der er ingen Spørgsmaal om, at det hører til de overordentlig vanskelige Ting inden for Ægtefæls at blive enig om Mandens og Konens gensidige Raadighed over Formuen, hvis der er nogen Formue, og at det kan være overordentligt vanskeligt